

Aan Raimondo van Capua van de orde der Predikheren (1)

Zij spreekt over het lijden, dat zij te verdragen heeft gehad voor de heilige Kerk.

Altijd werd ik gepijnigd door het gekruisigd verlangen, dat opnieuw in mij was geboren in het aangezicht van God, omdat het licht van het verstand zich gericht had op de eeuwige Drievuldigheid. En in die afgrond zag ik de waardigheid van het redelijk schepsel en de ellende, waarin de mens valt door de schuld van de doodzonde en de noodzakelijkheid van de heilige Kerk, die God mij in zijn schoot toonde. Ook zag ik, dat niemand tot het proeven van de schoonheid van God in de afgrond van de Drievuldigheid kan komen, zonder de tussenkomst van die zoete Bruid, omdat allen door de poort van de gekruisigde Christus moeten gaan en dat die poort zich nergens anders bevindt dan in de heilige Kerk. Ik zag, dat deze Bruid het leven gaf, omdat Zij zoveel leven in Zichzelf heeft, dat niemand Haar kan doden; en dat Zij kracht en licht gaf en dat er niemand is die Haar kan verzwakken en verduisteren in Haarzelf. En ik zag, dat haar nooit vruchten ontbreken, maar dat deze steeds aangroeien.

Toen sprak de eeuwige God: „Al deze waardigheid die uw verstand te boven gaat, is u door Mij gegeven. Kijk dus toe met smart en bitterheid om te zien, dat men alleen naar deze Bruid toegaat om haar uiterlijk kleet, dat is om haar tijdelijke macht. En u ziet dan, dat Zij ontbloot is van hen, die haar doel zoeken, dat is de vrucht van het Bloed. Degene, die de schat van de liefde met ware nederigheid in het licht van het heiligste geloof niet met zich meedraagt, zal geen deel hebben aan deze vrucht van het leven maar aan die van de dood; hij zou doen als de dief, die neemt, wat niet het zijne is. Want de vrucht van het Bloed die de liefde is, is voor hen, die de schat van de liefde dragen, omdat de Kerk op de liefde gegrondvest is. En uit liefde wil ik, zegt de eeuwige God, dat elk van mijn dienaren geeft, zoals Ik geef, om op de verscheidene manieren, naar wat zij ontvangen hebben, uit te delen. Maar Ik beklaag Mij er over, dat ik zulke dienaren niet vind. Het schijnt, dat iedereen Haar heeft verlaten (2), maar Ikzelf zal Haar herstellen.”

En omdat de smart en het vuur van het verlangen aangroeiden, schreeuwde ik in het aangezicht van God, en zei: „Wat kan ik doen, o onschatbaar Vuur?” En Zijn goedheid antwoordde: „Offer mij opnieuw uw leven. En gun uzelf nooit rust, daarvoor heb Ik u aangesteld en aangewezen, u en al degenen, die u volgen, en die u zullen volgen. Sla er dus acht op, u allen, nooit te verflauwen, maar steeds uw verlangens te doen groeien, want met tederheid en liefde zorg Ik er voor u te hulp te komen met mijn genade naar het lichaam, zowel als naar de ziel. En opdat uw geesten niet met iets anders bezig zouden zijn, heb Ik daarin voorzien, doordat Ik haar een brandend verlangen heb gegeven, haar, die Ik heb aangesteld om u te leiden en omdat ik door veel geheimen en op nieuwe wijzen haar tot Mij heb getrokken en haar heb aangesteld voor dit werk. Zodat zij mijn Kerk dient door het lichaam voor Haar op te offeren. U moet Haar dienen door een voortdurend en nederig gebed en door die oefeningen, die nodig zullen zijn en die u zullen worden opgelegd door mijn goedheid, een ieder naar zijn maat.”

„U dus, wijd uw leven, uw hart en uw liefde geheel en al aan deze Bruid, zonder enige gedachte aan uzelf. Richt uw blik in Mij en zie de Bruidegom van deze Bruid, dat is de Hoge priester en zie zijn heilige en goede bedoeling, die waarlijk bovenmate groot is. En zoals alleen de Bruid is, zo is ook de Bruidegom. (3) Ik laat toe, dat door de geweldige middelen, die Hij gebruikt, en door de vrees, die Hij zijn ondergeschikten inboezemt, Hij de Kerk reinigt. Er zullen anderen komen, die Haar met

liefde zullen leiden en vervullen. Het zal gaan met deze Bruid, zoals het gaat met de ziel: Ten eerste treedt de vrees er binnen en ontdoet Haar van de ondeugden, daarna vervult Haar de liefde en deze bekleedt Haar met deugden. Dit alles zal gebeuren door het zoete lijden, want dat is zoet en lieflijk voor hen, die zich voeden aan Haar borst.

Maar ga en zeg aan mijn plaatsbekleder, dat hij zacht zal zijn, zoveel als hem mogelijk is en dat hij de vrede mag geven aan ieder die hem wil ontvangen. En zeg aan de zuilen van de heilige Kerk, (4) dat wanneer zij de verwoestingen willen herstellen, zij zich moeten verenigen en een mantel vormen, die de dingen bedekt, die gebreken schijnen in hun Vader. En dat zij een geregeld leven leiden, zij en ook hun omgeving, dat zij Mij vrezen en Mij beminnen, dat zij één van zin zijn, en zichzelf verloochenen. Wanneer zij dit doen, zal Ik, die het Licht ben, hun het licht geven, dat nodig is voor de heilige Kerk; en wanneer zij met elkaar in ware eensgezindheid hebben gezien, wat er moet worden gedaan, dat zij dit dan snel, met vuur en met grote vastberadenheid aan mijn plaatsbekleder voorstellen. Deze zal dan geen tegenstand kunnen bieden aan hun goede wil, want hij heeft een goede en heilige bedoeling.”

De taal is niet in staat om zoveel geheimen te verhalen, om uit te drukken wat het verstand schouwde, wat de liefde ontving. De dag ging voorbij en ik was nog immer verzonken in aanschouwing en bewondering, en de avond kwam. Ik voelde mijn hart zozeer door de liefde getrokken, dat ik geen weerstand kon bieden en mij naar de plaats van het gebed begaf en toen voelde ik in mij de wetenschap komen, dat de tijd van mijn dood daar was. Ik knielde neer met groot berouw, want ik verweet mezelf, dat ik de Bruid van Christus had gediend met onwetendheid en onachtzaamheid en dat ik de oorzaak was geweest, dat anderen dit eveneens gedaan hadden. Toen ik opstond met deze gedachten vóór het oog van mijn verstand, zoals ik ze heb verteld, plaatste God mij vóór zich, hoewel ik altijd in Zijn tegenwoordigheid ben, omdat Hij ín zich elk ding bevat. Maar dit gebeurde nu op een nieuwe wijze, alsof het geheugen, het verstand en de wil niets meer te maken hadden met mijn lichaam. En ik aanschouwde de Waarheid in zoveel licht, dat in die afgrond alle geheimen van de heilige Kerk en al de genaden, die ik gedurende mijn leven heb ontvangen, werden vernieuwd, zowel de vroegere als de tegenwoordige en ook de dag waarop God mijn ziel tot Zijn Bruid nam.

Maar dit alles werd verborgen voor mij door het vuur, dat in mij was aangegroeid en ook dacht ik er over, wat ik zou kunnen doen om mijzelf aan God op te offeren voor de heilige Kerk en om de onwetendheid en de nalatigheid weg te nemen bij degenen, die God mij had toevertrouwd. Toen begonnen de duivels verwoed tegen mij te brullen, omdat zij het vrije en brandende verlangen door de angst wilden tegenhouden en doen verflauwen. En zij sloegen op de schors, op mijn lichaam, maar mijn verlangen werd des te heviger ontstoken en ik schreeuwde: „O, eeuwige God, ontvang het offer van mijn leven in het mystieke lichaam van de heilige Kerk. Ik heb niets anders te geven, dan wat Uzelf mij gegeven hebt. Neem dus mijn hart en pers het uit over het aangezicht van deze Bruid.” Toen liet de eeuwige God het oog van Zijn barmhartigheid op mij vallen, en rukte mij het hart uit en perste het uit over de heilige Kerk. En met zoveel kracht had Hij het naar zich toe getrokken, dat indien Hij, die niet wilde dat het omhulsel van mijn lichaam gebroken zou worden, het niet ogenblikkelijk had omgord met Zijn kracht, het leven eruit zou zijn gegaan. Toen brulden de duivels nog heviger, alsof zij een ondragelijke smart voelden, zij spanden al hun krachten in om mij angst aan te jagen en dreigden, dat zij een middel zouden gebruiken, waardoor wat ik gedaan had niet ten uitvoer zou kunnen komen. Maar omdat de hel geen weerstand kan bieden aan de

deugd van de nederigheid in het licht van het allerheiligst geloof, verzamelde zich mijn ziel nog meer en streed met het zwaard van de vurige liefde; en in het aangezicht van de goddelijke Majesteit hoorde ik woorden zo lieflijk en beloften, die grote vreugde gaven. En in waarheid was ik in zoveel geheimen, dat de taal niet meer toereikend is om ze uit te drukken.

Nu zeg ik: dank, dank aan de allerhoogste en eeuwige God, die ons geplaatst heeft op het slagveld als ridders, om te strijden voor de Bruid met het schild van het allerheiligste geloof. Ons is het veld gebleven door de deugd en de macht, die de duivel hebben overwonnen toen hij bezit had genomen van het menselijk geslacht. Hij werd overwonnen niet door de deugd van de mensheid, maar door de deugd van de Godheid. De duivel zal dus niet worden overwonnen door het lijden van onze lichamen, maar door de deugd en het vuur van de brandende en onschatbare liefde.

(1) Deze brief is eigenlijk een vervolg van de vorige.

(2) Hier wordt bedoeld het feit, dat de paus door allen werd verlaten.

(3) de Kerk

(4) de kardinalen en andere prelaten